

BINEVESTITORUL

„Ce frumoase sînt pe munți picioarele celui-ce aduce VESTI BUNE, care vestește pacea, picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește mîntuirea“ (Isaia 52 7).

„Du ceți-vă în toată lumea și propovăduiți VESTEA BUNA (Evanghelia) la orice făptura [Mar. 16, 15].

„Voi cari aduceți aminte despre Domnul, nu vă odihniți de loc!“

(Isaia 62,6)

„Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mîntuirea fiecăruia care crede: întîi a Iudeului, apoi a Grecului.“ (Rom. 1,16)

Martie-Aprilie, 1931.

No. No. 3—4

Anul 8

SUMARUL:

1. Speranța vie.	7. Isus la crucea ta vin.
2. Lucrarea lui Dumnezeu în spital.	8. Viața în sala „Bethel“ din Chișinău.
3. Extrageri din predica.	9. Ce dar aduci lui Dumnezeu.
4. Extras dintr'un jurnal.	10. Gata pentru amândouă.
5. Abateri mici.	11. „Memento-mori“.
6. Secta Pentacostalilor.	12. Extrageri din Talmud.

SPERANȚA VIE.

Care-i ajutorul omului la nevoie? Gîndul la un viitor mai bun! În aceste vremuri de cumplită sărăcie, noi muritorii, trăim fie din amintirea zilelor bune apuse, fie din așteptarea zilelor mai bune ce par a întârzia să vină. Amintirea trecutului nu poate fi hrana zilelor noastre, și atunci, suntem siliți a spera. Viața noastră întregă este o speranță continuă. Da, oamenii vorbesc și visează despre zile mai bune, despre răsărituri mai aurii. Într'acolo aleargă. Dar omenirea îmbătrânește și întinerește și omul tot speră în mai bine.

Dar rezultatul tuturor visărilor și speranțelor?

„Ce bucurii adevărate
Ne-a dăruit acest pămînt?“

Ușor de tot sunt dărmate
Zidurile-i, când bate vînt!
Așa-i de grea povara lui,
Și nu dă roade nimănui!“

Speranțele noastre pămîntești se aseamănă frunzelor uscate din pom, pe cari le clatină orice adiere de vînt. N'avem însă nici o garanție pentru împlinirea speranțelor noastre. Și chiar dacă ele se împlinesc, totuși, noi suntem păcăliții, căci nu găsim ce am căutat.

„O luptă nefolositoare,
Un lung război fără sfârșit.
Visări și munci ostenitoare,
Dureri ce vin necontenit.
Un somn, ce nu-i odihnitor
O zvârcolire, fără spor!“
Sărmană viață! Dar nu, mai există

LUCRAREA LUI DUMNEZEU IN SPITAL.

(Amintiri din războiul trecut).

Spitalul Crucii Roșie a comunității din Casper, se afla în orașelul Smela din guvernământul Chievului, aproape de linia căilor ferate. Când se aducea răniți de pe câmpul de luptă, tot personalul spitalului, gradele superioare și inferioare primiau bolnavii. Doctorul, șeful spitalului cu subalternii săi, aveau larga posibilitate să se perfecționeze și să practice medicina pe spatele acestor oameni nenorociți. Se dădea ordin de a se transporta răniți „cu picioare”, „cu pânțele” și „cu capete”. Sărmanii oameni; frânți trupește și sufletește, erau operați și unii scăpați de moarte, însă mulți din ei mureau în chinuri grozave. Suferințele neînțelese și desnădejdea făceau din spital un loc de nesuportat.

De multe ori, când făceam noaptea serviciul de planton, priviam cum ei se svârcoleau în paturi de dureri trupești și sufletești, fumând, oftând și suspinând.

Un cavalerist, om în vârstă, la întrebarea mea, de ce-i așa amărât, mi-a răspuns, că nu-i s'a șters din

ceva mai bun. „Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Hristos din morți, la o *speranță vie!* (1 Petru 1,3).

Da, speranța noastră este *vie*. Ea se întemeiază doar pe un *Hristos viu*, prin care și trăește. Această speranță *vie* rămâne și dincolo de moarte, târziu, după ce am îngropat toate speranțele noastre pământești. Căci, ce este moartea pentru sufletul renăscut? Decât trecerea triumfătoare în strălucirea lui Hristos.

Ai tu, această speranță *vie*?

Jean Staneschi.

memorie priveliștea luptelor și acuma, parcă, vede cum unii lovesc cu săbiile, cum călăreții cad jos cu caii, și nu poate scăpa de această impresie grozavă...

Văzând chinurile lor am căutat să le alin durerile, servindu-i cu ce puteam. Le propuneam, că ar fi mai bine să se roage, decât să fumeze. Și de multe ori mă rugam cu ei lui Dumnezeu, și ei puteau dormi în liniște. Dimineață, când veneam la ei, se bucurau ca niște copii, mulțumindu-mă și așteptau cu nerăbdare să vie rândul meu de planton. Unii au început să citească sf. Evanghelie și găseau mângâiere în Hristos. I-mi aduc aminte de unele întâmplări interesante. Unui rănit trebuia să-i se amputeze o mână. Operația a trebuit să fie a doua zi. El plângea ca un copil. Eu l'am încurajat, spunându-i să se roage lui Dumnezeu, că El îl va mântui. În ziua când trebuia să-i se facă operația, medicul șef a hotărât să nu fie deocomdată operat. Mâna însă i-s'a vindecat.

O asemenea întâmplare a fost cu unul care era bolnav la picioare.

Un caz foarte interesant s'a întâmplat cu un bolnav din camera mea. I s'a infectat sângele. Picioarul i-a fost amputat, dar operația n'a ajutat cu nimic. Infecțiunea s'a înlins mai departe. El era un om de o statură mare, dar din cauza suferințelor a slăbit atât de tare, încât eu singur îl puteam duce la pansament. „Dacă acest bolnav se va vindeca, atunci Averbuch are dreptate, spunând că există Dumnezeu”, zicea un funcționar al spitalului care era ateist. Eu mă rugasem fierbinte pentru vindecarea acestui bolnav. Medicii au spus că peste 3-4 zile bolnavul va muri. A fost chemată soția bolnavului și i s'a spus aceasta. Însă Dumnezeu a arătat puterea Sa,

facând o minune. Acest bolnav s'a îndreptat. Eu l'am văzut mai târziu cum sărea cu cârje pe un picior. El m'a vizitat după ce a fost repartizat într'un azil.

Încă un caz interesant a fost cu un muribund. Medicul i-a zis că se va însănătoși, dar mie mi-a spus că în noaptea această va muri. Eu, fiind credincios, trebuia să-i spun adevărul, ca el să fie gata a întâmpina m o a r t e a. Mi-a răspuns că se teme foarte tare de moarte. I-am istorisit despre jertfa lui Hristos pentru mântuirea păcătoșilor, arătându-i une-

le texte din sf. Evanghelie. Bietul om s'a încrezut în cuvintele Dumnezești și a căpătat pacea sufletului, s'a liniștit și mi-a zis, că acum nu se teme de moarte. Fața i s'a învelsit. Eu am stat în noaptea aceea lângă el, m'am rugat cu el. Când nu mai putea vorbi, l'am întrebat dacă se teme de moarte? El cu o voce slabă mi-a răspuns că nu, și după aceasta a murit cu un zâmbet vesel pe față. Pacea care a căpătat-o dela Hristos s'a întipărit în toată ființa lui.

L. Averbuch.

EXTRAGERI DIN PREDICA

Doctorului Konrad Hoffman.

De mai mulți ani lucrez în uniunea Evanghelică internațională și adeseori întâmpin greutăți din cauza neștiinței limbii poporului în mijlocul căruia mă aflu. Însă este o limbă într'adevăr internațională—limba iubirei. Oriunde, în orice colțișor al pământului iubirea desleagă orice limbă. Dece? „Dumnezeu este iubirea”—pentru toți oameni, pentru toate rasele și națiunile, pentru toate partidele și religiile. Iubirea aceasta Dumnezească m'a îndemnat și pe mine aproape douăzeci de ani să vizitez multe țări. În timpul războiului tot din iubire am pătruns în mijlocul prizonierilor, cu scopul de a le ajuta cu ceva. Eu ca american am lucrat printre prizonierii în Germania, alții colegi ai mei au fost în Franța, în Rusia, India și alte țări. Oriunde aflam, că sunt prizonieri, ne îndreptam acolo pentru ajutor. Unde erau înfometăți,—noi aduceam hrană, la cei flămânzi sufletește, le aduceam pâinea sufletească—cuvântul lui Dumnezeu. Cine ne îndemna la aceasta?—numai iubirea lui Hristos.

Războiul s'a sfârșit, iar noi am rămas să continuăm mai departe lucrul de ajutorare. Mii de studenți lipsiți de mijloace, de haine, de hrană au

năvălit spre școli pentru a continua studiile. Noi i-am ajutat. Ce avantaje aveam noi? — Dar nu puteam face altfel, fiindcă căutam să fim credincioși lui Isus Hristos. Ajutam pe toți fără deosebire de națiune și religie: la ortodocși, catolici, evrei, protestanți și alți. În Rusia Sovietică am ajutat la mulți profesori din 16 universități și mii de studenți căpătau hrană în fie care zi.

Tot aceasta iubire ne-a îndemnat să deschidem în anul 1921 în Viena o cantină pentru studenții evrei și ne-evrei. Spre regretul nostru tot atunci au izbucnit mișcărilor antisemite. Studenții antisemiți au năvălit în cantina noastră, cerând dela noi, ca să nu ajutăm pe studenții evrei și ne amenințau că în caz dacă nu-i vom asculta, vor devasta cantina. Însă le-am declarat hotărât: noi vom ajuta pe toți sau pe nimeni. Purtarea noastră era o marturie bună pentru evrei și ei își schimbau părerea despre Hristos. Și aceasta o poate face numai acela, care cunoaște iubirea lui Dumnezeu prin Isus Hristos.

Cu durere trebuie să spunem, că mulți creștini sunt vinovați față de evrei. Nu trebuie să confundăm creș-

tinii adevărași cu cei ce se numesc creștini, a căror fapte dovedesc că ei nu cunosc pe Dumnezeu. Credincioșii adevărași cred că Dumnezeu îi iubește și ei la rândul lor iubesc pe Dumnezeu, deaceia iubesc și pe evrei. Tot aceasta iubire m'a adus și în mijlocul D-voastră în Chișinău.

După părerea oamenilor este o imposibilitate ca un om alb să iubească pe cel negru, japonezul să

iubească pe american, indianul pe englez, însă acolo unde „Dumnezeu este iubirea“ se schimbă totul și creștinii adevărași iubesc pe evrei, indieni, engleji, negri, japonezi, pe toți. Aceasta o face numai Dumnezeu.

Dorim să răspândim vestea aceasta a iubirei printre evrei. Ținta și scopul nostru să fie, ca toți oamenii să vină prin Isus Hristos la Dumnezeu.

[Va urma].

Extras dintr'un jurnal intim al unei Biblii.

15 Ianuarie. De o săptămână sunt liniștită. În primele seri ale zilelor de după anul nou, proprietarul meu m'a citit regulat, însă acuma socot că m'a uitat.

2 Februarie. Trântită la o laltă cu alte lucruri, atunci când au venit să facă ordine în casă, apoi pusă la loc.

8 Februarie. După masă proprietarul meu s'a slujit de mine câteva minute, căutând trimeteri. Sunt dusă la Școală de Duminică.

7 Martie. Pusă la vechiul meu loc, căci dela ducerea mea la Școala de Duminică, am rămas în coridor.

2 Aprilie. Zi foarte ocupată. Proprietarul meu trebuie să țină o adunare și caută versete. Mult timp s'a frământat pentru asta.

5 Mai. Toată după-masa pe genunchii bunicii. A venit în vizită. O lacrămă din îmbătrâniți-i ochi a căzut asupra cuvântului din Coloseni 2,5-7.

6 Mai. Din nou pe genunchii bunicii. O mare parte din timp l'a întrebuințat pentru 1 Corinteni 13 și pentru ultimele 4 versete din capitolul 15.

7, 8, 9 Mai. În fiecare după-masă am fost pe genunchii bunicii. Este un loc bun acolo. Câteodată mă citește, câteodată îmi vorbește.

10 Mai. Bunica a plecat. M'a pus în locul obicinuit luându-și rămas bun dela mine.

3 Iunie. Am fost deschisă pentru a se pune înlăuntrul meu un trifoi cu patru foi.

1 Iulie. Am fost împachetată cu rufe și haine. Plecăm în vacanță mi se pare.

10 Iulie. Cu toate că celelalte lucruri au fost scoase, eu totuși am rămas în cufăr.

15 Iulie. Din nou acasă. Sunt pusă la locul meu obișnuit. Era o călătorie mare, dar nu știu de ce am fost luată.

1 August. Mă înnaș de căldură. Deasupra mea sunt 2 reviste, un roman și o pălărie veche. Aș dori să scap de ele.

1 Septembrie. Maria s'a servit de mine. Trebuia să scrie unei prietene al cărui frate murise. Căutase în mine câteva versete de mângăere.

Trad. din franceză de I. Feinștein.

ABATERI MICI

Sunt pictori cari creiază tablouri minunate, atrăgând privirea oricărui om, care se oprește în fața lor. Există însă și alți pictori cari schimonosesc orice priveliște, orice față omească: tot ce zugrăvesc nu se potrivește cu realitatea. Chiar lucruri bune și frumoase sunt zugrăvite în așa fel, încât stărnesc desgust și neplăceri în orice om, care încă nu și-a pierdut simțul frumuseței și a binelui. Astfel de pictori se chiamă caricaturişti.

Nu sunt oare mulți credincioși, cari din piele iesă, numai ca să se înfățișeze, că și ei sunt creștini, dar rezultatul este o caricatură desgustătoare, o parodie la lucrurile sfinte. Și antisemiții pretind că sunt creștini, însă faptele lor sunt împotriva Evangheliei lui Hristos. Iezuiții și inchișitorii se considerau cei mai drepți și devotași creștini și totodată distrugeau, omorau, torturau pe toți, cei ce îndrăzneau să creadă alfel ca ei—și toate le făceau în numele lui Hristos. Câte lucruri mărsave s'au făcut până și în zilele noastre de acei, cari se pretind că sunt creștini însă ei niciodată nu L'au cunoscut pe Hristos. Aceasta decădere n'a venit dintr'odată. La început, poate, abaterile dela adevăr erau mici, însă cu timpul, treptat, treptat s'au format învățăturile false cari sunt diametral opuse Bibliei.

În munții Americii de Nord este un loc numit „Despărțire”. Apă de ploaie care cade aci, se împarte în două: o parte se scurge pe panta munților la răsărit și vărsându-se în fluviu Missouri, care la rândul său se varsă în marele fluviu Misisipi, și trecând prin golful Mexican, se varsă în oceanul Atlantic. Picăturile, cari cad pe panta dela apus, î-și croiesc drumul spre fluviu Columbia, vărsându-se în marele ocean Pacific. Prin urmare, picăturile cari erau despărțite la început cu un vârf de câți-va centimetri, s'au depărtat iute unele de altele în direcțiuni opuse la distanță de câteva mii de kilometri.

Asemenea fenomene putem vedea și în lumea spirituală. Dacă cineva s'a abătut dela calea lui Dumnezeu la început numai cu un singur „milimetru”, îl putem asigura, că în curând, își va croi o cale spre propria sa pierzare. Dacă la început calea a deviat cu un „milimetru”, cu timpul distanța dela calea lui Dumnezeu va deveni „kilometrică”.

Istoria poporului Israel și a creștinizmului de astăzi, ne pot servi ca exemple triste, că nu numai un singur om, dar și un întreg popor și chiar întreaga lume poate să ajungă la dezastru din cauza unei abateri mici dela calea lui Dumnezeu.

Aproape ești sau departe de calea adevărului—cuvintele lui Dumnezeu sună la toți: „Stați în drumuri, uitați-vă și întrebați cari sunt cărările cele vechi, care este calea cea bună, umblați pe ea, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre... îndreptați-vă căile și faptele voastre umblați pe toate căile pe cari Eu vi le am poruncit.

(Ier. cap. 6 și 7).

M. Tarlev

SECTA PENTACOSTALILOR.

În revista noastră din anii precedenți am scris deja despre această sectă periculoasă. Am adus unele cazuri, cari dovedesc clar, că acei cari împărtășesc învățăturile pentacostale, sunt stăpâniți de cel rău. Săriturile lor, bolboroseala și frigurile cari îi apucă în timpul rugăciunii lor dovedesc oricărui om sănătos la minte, că aceasta nu este o vorbire în limbi după Noul Testament, cum cred pentacostalii, ci o boală hărăzită de diavolul. Am arătat ce sunt aceste semne și darul de vindecare cu care se laudă acești oameni bolnavi sufletește. Doresc acuma să arăt și la „proorociile” lor.

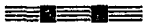
Pentacostalii caută să turbure pe frații noștri, zicând că printre noi nu sunt prooroci, cum stă scris în Testamentul Nou: Fapt. Apost. 13,1, 19,6, 21,9-10 și alt. Noi, zic ei, avem profeți și profetițe, cari proorocesc și așa se îndeplinește cum ei prezic.

La acesta pot răspunde că, după cum știu personal și am aflat dela alții, „profetii” lor mint de-a binelea și istorisesc multe po-

vești. Unele cazuri au avut loc chiar la noi în România în orașul Brăila. A apărut un astfel de „prooroc” și începu să prezică, că cutare frate va ocupa un post, iar un alt frate va ocupa un alt post și altele de felul acesta. S'a dovedit, ceea ce era și de așteptat, că toate sunt minciuni și înșelăciuni. Dar, chiar dacă s'ar fi întâmplat ceea ce au prezis, totuș aceasta nu este dovadă, că profețiile lor sunt dela Dumnezeu, fiindcă ghicitoarele și hiromantele ghicesc bine câteodată și noi știm, că această se face prin puterea diavolească. În lumina scripturii se dovedește clar, că pentacostalii sunt cuprinși de cel rău și schimonosesc cuvântul lui Dumnezeu în folosul minciunelor lor.

(Va urma).

L. Averbuch.

ISUS LA CRUCEA TA VIN.

(Cântare).

*Isus, la crucea Ta vin,
Slab și de păcate plin,
Ca prin a Ta 'ndurare
Să aflu eu salvare.*

*Tot ce am îți dau Ție :
Amici, timp și avuție ;
Sufletul și corpul meu —
Le predau în lucrul Tău.*

*In cuvântul Tău mă 'ncred,
Pentru sângele ce-l văd
Curs din coasta Ta, Isus,
Căci salvare mi-a adus.*

*De-acum al meu nu sunt,
Ci al lui Christos cel sfânt,
Și-l servesc și l preamăresc
Că'n veci cu El să trăiesc.*

*Mă 'ncred Doamne 'n mila Ta,
Miel sfânt de pe Colgota,
Și cu umilință vin,
Te rog mântue-mă-acum.*

V. Prodan.

Viața în sala „Bethel” din Chișinău.

O deosebită bucurie am avut când ne-a vizitat Doctorul Konrad Hofman, secretarul uniunii internaționale evanghelice. El nu este teolog, ci D-r în științele naturale și a ocupat postul de profesor la o universitate din America. El a părăsit cariera sa și s'a consacrat pe altarul Evangheliei și îndeosebi se interesează de răspândirea Evangheliei printre evrei. A stat la noi numai o singură seară și tocmai vineri, când n'avem adunare regulată. În urma anunșurilor noastre sala misiunii noastre a fost plină de vizitatori. A vorbit cu traducerea mea. Corul a cântat foarte frumos ; copii școlii noastre acompaniați de muzicanții noștri au cântat frumos, și au declamat poezii. Lumea a ascultat cu o deosebită atențiune cuvintele pline de înțeleș ale oaspetelui nostru. Adunarea a durat mai mult de două ore. După terminarea adunării coriștii și unii dintre frați am petrecut până la unu după miezul nopții. De prima dată l'am văzut în mijlocul nostru, însă ne-am făcut buni prieteni cu el.

Sâmbătă m'am dus cu musafirul nostru într'o sinagogă și după ce s'a sfârșit serviciul, împrejurul nostru s'a adunat mulți evrei cu cari am intrat în conversație. Domnul ne-a ajutat să mărturisim în sinagogă deschis despre iubirea lui Hristos.

La ora 4 după amiază am avut școală pentru copii. A venit la adunare o mulțime de copii și adulți. Musafirul nostru iarăși a istorisit despre iubirea lui Hristos într'un mod foarte interesant, ilustrând cu exemple din viața naturii.

În aceeași seară a și plecat. Cu regret reciproc a trebuit să ne despărțim cu musafirul nostru. El a lăsat o impresie bună și plăcută. Îndeosebi era îmbucurător faptul că un om

cu așa studii înalte, e credincios și amabil cu cel mai simplu om. Dumnezeu să-l binecuvinteze spre slava Lui.

L. A.

CE DAR ADUCI LUI DUMNEZEU ?

Chinezilor le place să construiască pe câmpii și la marginile drumurilor mici temple idolești. În lăuntrul acestor căsuțe, de o înălțime de doi metri, se află o scândurică pe care se lipește un idol pictat. Înaintea idolului se află o ceașcuță pentru darurile pe cari credincioșii le aduc zeitășii.

Un misionar al Evangheliei din China a avut ocazie să stea puțin timp lângă un astfel de templu idolesc; și el a observat, că mulți chinezi vizitau acest templu. Oricine venea, se oprea cu umilință, se apleca și în tăcere fuma din liuleaună sau cea lungă. După aceea se ridica, băga mâna înăuntrul templului, lăsând darul său și pleca.

Misionarul s'a interesat ce fel de daruri aduc acești credincioși, și s'a uitat înăuntrul templului. Mirarea lui era foarte mare, când a văzut că ceașcuța din față idolului, era plină... cu cenușă din pipele credincioșilor pe cari le fumeau cu atâta umilință. Ei î-și satisfăceau pofta lor și cenușa, de care ei n'aveau nevoie, o aduceau în dar dumnezeului lor.

Nu cam la fel fac și mulți credincioși? Toate puterile se jertfesc în plăceri păcătoase, în agonisirea bogăției pământești, și când îndeajuns s'au oboșit cu viața păcătoasă, atunci se gândesc la mântuirea sufletelor lor, aducând lui Dumnezeu numai „cenușa” vieții lor.

Cetiiörule! ce dar aduci lui Dumnezeu ?

Trad. din rusește.

Gata pentru amândouă.

O societate are zugrăvit pe emblema ei un bou, stând între plug și altar, urmată de cuvintele: „gata pentru amândouă!” (adică: gata să lucreze și gata să moară pe altar).

N'ar trebui ca fiecare creștin să spună la fel: „gata pentru amândouă!”? Ah, cât de mic este numărul acelor, cari trăesc și lucrează pentru Dumnezeu; da, cari sunt gata ca atunci, când Domnul va cere, să jertfească ultima picătură de sânge pe altar. Doamne, ajută-ne la amândouă!

„Memento-mori“—

Aduți aminte de moarte! Iată cuvinte de mare însemnătate și pline de înțeles... Dacă am ținea totdeauna în mintea noastră gândul, că mai curând sau mai târziu vom muri, atunci toată viața noastră ar fi cu totul altă. Dacă ar știe omul, că peste un ceas va trece în vecinicie, atunci, desigur, ar lăsa la o parte multe lucruri, cari i se păreau importante și îndeosebi s'ar lăsa de lucruri rele. Dar jumătate de secol, ce te desparte de moarte, nu este oare aceea—ca și un ceas!

EXTRAGERI DIN TALMUD

Hainele și hrana.

Odată rabi Eleazar a întrebat pe rabi Simeon: „Când poporul Izrael a eșit din Egipt, și-a luat el țesături pentru haine sau nu?”

— Nu — răspunse Simeon.

— Dar în ce se îmbrăcau ei în timpul celor patruzeci de ani cât au stat în pustie ?

— Spiritele din cer le aduceau haine.

— Și se purtau bine aceste haine?

— Dar tu n'ai cetit? „Haina ta nu ți s'a învechit în timpul acestor patruzeci de ani”.

— Ei bine, dar oamenii îmbătrânesc și copiii creșteau mari?

— Cu copiii se întâmpla aceea

ce se întâmplă cu melcul: odată cu ei creșteau și hainele lor.

— Haina aceasta nu avea nevoie de spălare și curățire?

— În atingere cu norul miraculos hainele se curățau și își recăpătau aspectul lor, făcându-se mai curate și mai lucioase.

— Dar norul de foc nu le ardea?

— Țesătura hainelor avea calitățile asbăstului (hârtie care nu arde).

— Dar paraziții nu se încuibau în ele?

— Oamenii din generația aceea nu erau atinși de viermii chiar în mormintele lor, cu atât mai mult când ei erau în viață.

— Totuș — transpirația corpului?

— Apa din fântâna miraculoasă spăla buruenile și rădăcinile mirositoare, pe cari izraeliții le așterneau și

se tăvăleau ca pe iarba câmpului. Mirosul acesta avea o putere deosebită.

În felul acesta poporul condus de mâna Atotputernicului trăia în îndesțulare și învingând orice piedică, poporul cânta slavă lui Dumnezeu:

Domnul este Pastorul meu:
Nu voi duce lipsă de nimic.
La pășuni verzi mă paște,
Mă duce la ape de odihnă.
Îmi înviorează sufletul și
Mă povăjuiește pe cărări drepte.
Dacă ar fi să umblu prin valea
umbrei morții,
Nu mă tem.
Toiagul și nuiua Ta mă mângâie.)

*) Cum putea poporul Israel în timpul lui Moise să cânte psalmul lui David?—Așa talmudiștii încurcau cuvântul lui Dumnezeu.

Felicităm pe toți copiii Domnului cu serbătorea Învierii Domnului nostru Isus Hristos. Dumnezeu să ne ajute să cunoaștem tot mai mult puterea învierii Lui Fillip. 3,9-10.

Comunitatea Evreilor-Creștini Noului Testament din Chișinău, și Prietenii Misiunii printre evrei.

Recomandăm

„PRIETENUL“

revista pentru religie, morală și literatură.

Adresa: I. Felnstein,
str. G-1 Berthelot 112, Galați.

Plata abonamentului și alte sume mici până la 50 lei se pot trimite în mărci poștale.

Abonați-vă și pe anul 1931

Abonamentul anual 12 lei;
cu partea rusească 24 lei;
cu partea evr.

și rusească 36 lei;

Cheltueli poștale (în provincie) 6 lei.

Adresa: D-lui Marcu Tarlev,
Mildmay Mission, str. Vlad. Herza
No. 10, Chișinău Basarabia
Romania.

Redacția și administr.: Misiun. Englez. „Mildmay“ L. Averbuch.